

гія. Беларускія гаспадыні горда хваляцца выгадаваным агурком, прыгаворваючы: „Са сваёй дачы!“ І гэта мае асаблівы сэнс у грамадстве, дзе нельга сказаць: „Са сваёй крамы“.

Джаз

Сяргей Дубавец

Нельга даслухаць да канца, нельга выключыць, бо гэта заўсёды толькі пачатак, працяг гучыць у табе. Ня можа надакучыць, бо не прэтэндуе на ўвагу. Як бы нехта сказаў: ня хочаш, ня слухай. Выкананьне *джазу* — нібы птушыны сыпеў: яго дастаткова самому сабе, галоўнае гучаць, а ня тое, каб нехта слухаў.

Джаз не патрабуе ад слухача акадэмічнай наструненасьці, як клясыка, або рок-н-рольнай разьвязанасьці. Пад яго добра весьці машыну ў далёкі горад або няспешна гутарыць зь сябрам.

Ніводная ідэалёгія ня можа паставіць яго сабе на службу, бо ён са сваімі сынкапамі-збоямі ўжо паводле вызначэньня „няправільны“ і адкідае канон. Таму ідэалёгія заўсёды помсыціла *джазу*, называючы яго то „музыкай тоўстых“, то музыкай здраднікаў: „Сёння он іграе *джаз*, а заўтра родину продаст“.

Джаз — музыка XX стагодзьдзя, што, паводле адной з версіяў, атрымала сваю назву ад імя канкрэтнага чарнаскурага музыкі Чарльза. З таго часу *джаз* стаў велізарным культурным мацерыком з сваімі клясычнымі мэлёдыямі і культавымі творцамі. У Беларусі *джаз* не разьвіўся, бо ня мог зрабіць гэтага ў жорсткіх рамках таталітарнага быту. Але гэта ня значыць, што ў нас ня граюць і ня любяць *джазу*.

...Ён бярэ саксафон або сядзе да фартэпіяна, найграе знаёмую мэлёдыю і зараз жа адрываецца ад яе, выходзіць у космас імправізацыі. Толькі зрэдку, штрышком-паўнамекам ён дае зразумець, што гэта ўсё яшчэ „Караван“ Элінгтана, або, калі хочаце, беларуская „Купалінка“.

Джаз — музыка свабоды.

Джынсы

Алена Ціхановіч

Джынсы — сіне-блакітная рэвалюцыя 70-х. Ідал моды, якому прынесены ў ахвяру камсамольскія ідэалы, студэнцкія стыпэндыі, вясковыя парсючкі. Адзежына, якая, сыцягваючы сыцёгны, фізычна занявольвае, але маральна разьнявольвае: „Я ўжо не такі савецкі, я іншы. На мне адзнака Захаду, болей самаўпэўненасьці“. Блакітная мара — *джынсы*.

Першыя *джынсы* заўсёды былі як удар маланкі — на танцах, у бары, на лекцыі, на экзамене і нават на партсходзе. На *джынсы* азіраліся, зайздросцілі, зьбіралі грошы.

Джынсы — ці не адзіная адзежа, якую беларусы, прадстаўнікі шляхотнай па прыродзе нацыі, не лічылі за абразу насіць з чужога — ну, хай не пляча, а самі ведаеце чаго. Таму што чым больш паношаныя, тым больш модныя. Каму ж даставалася новая апратка, мусіў для фасону пацерці яе пемзай ці